

Sygn. akt IC 173/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2019 r.

Sąd w Częstochowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krystyna Mieszkowska

Protokolant: Anna Wywiał

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 r. w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko W. O. i K. O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych W. O. i K. O. solidarnie na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 150.866,70 zł (sto pięćdziesiąt tysięcy osiemset sześćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt groszy) z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 129.199,90 zł (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) od dnia 12 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanych W. O. i K. O. solidarnie na rzecz powoda(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.303 zł (siedem tysięcy trzysta trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 173/19

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 12 lutego 2019r. powód (...)S.A. w W. wystąpił przeciwko K. O. o zasądzenie kwoty 150 866 zł 70 gr wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od kwoty 129 199 zł 90 gr od dnia 12 lutego 2019r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W dniu 18 lutego 2019r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego (...) w L. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, na mocy którego zasądził od pozwanego K. O. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę łączną 150 866 zł 70 gr z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 129 199 zł 90 gr od dnia 12 lutego 2019r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5 486 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k.- 10).

Od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości oraz wystąpił o oddalenie powództwa jako oczywiście bezzasadnego i zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania (k.- 12, 13, 23, 24).

Postanowieniem z dnia 22 marca 2019r. Sąd Rejonowy (...) w L. przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w C. wobec utraty przez nakaz zapłaty mocy w całości (k.- 15).

Postanowieniem z dnia 14 maja 2019r. Sąd Okręgowy w C. na podstawie art. 194 § 3 k.p.c., wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanej W. O., która wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania (k.- 98, 104-109).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 kwietnia 2015r. została zawarta umowa kredytu „obrotowego-operacyjnego ratalnego” nr (...) pomiędzy powodem (...) Spółką Akcyjną w W. a pozwanym K. O. jako kredytobiorcą. Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 152 300 zł na okres 120 miesięcy z przeznaczeniem na bieżące finansowanie prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...) z siedzibą w M.. W związku z zawarciem umowy kredytu K. O. uiścił opłatę prowizyjną w kwocie 456 zł 90 gr z tytułu gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis (PLD) udzielanej przez Bank Gospodarstwa Krajowego do kwoty 91 380 zł, ważnej do 24 lipca 2017r.

Zgodnie z § 5 ust. 1 (część B) w związku z pkt IV (część A) umowy oprocentowanie kredytu jest zmienne i stanowi sumę marży kredytowej (4,50%) i stawki referencyjnej 12M WIBOR dla waluty kredytu (2,04%), czyli na dzień zawarcia umowy – 6,54%. W przypadku zmiany stawki referencyjnej powodującej podwyższenie stopy oprocentowania kredytu Bank poinformuje kredytobiorcę i poręczyciela o zmianie wysokości oprocentowania oraz nowym harmonogramie spłaty (§ 5 ust. 5 umowy).

Zgodnie z pkt IV (część A) i § 4 ust. 1 -6 (część B) umowy, kredytobiorca K. O. zobowiązał się do terminowego dokonywania spłat kredytu i odsetek w 120 miesięcznych równych ratach poprzez zapewnienie na rachunku technicznym w (...) S.A., otworzonym w celu spłaty kredytu, środków pieniężnych w wysokości ustalonej w harmonogramie spłaty (początkowo -1 740 zł 41 gr, później – 1 728 zł 74 gr, 1 864 zł 13 gr, 1 982 zł 87 gr).

Na podstawie pkt VII ust. 14 i 15 (część A) umowy, kredytobiorca zobowiązał się do zapewnienia na rachunku bieżącym oraz rachunku kredytu comiesięcznych wpływów w wysokości 5 199 zł 42 gr. Zobowiązanie to będzie spełnione także wtedy, jeśli średniomiesięczna wartość wpływów na rachunek bieżący oraz rachunek kredytu w ujęciu kwartalnym (co każde 3 miesiące) wyniesie 15 598 zł 26 gr. Natomiast w przypadku, gdy w wyniku kwartalnej weryfikacji realizacji zobowiązań kredytobiorcy, Bank poweźmie informację, że kredytobiorca nie zapewnił wymaganego obrotu na rachunku, Bank będzie uprawniony do podwyższenia obowiązującej w tym dniu marży kredytu o 2 punkty procentowe.

W § 8 (część B) umowy strony postanowiły, że Bank może wypowiedzieć umowę o kredyt obrotowy nr(...) z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i zażądać spłaty całej należności z tytułu kredytu, odsetek i innych kosztów w przypadku między innymi niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec Banku, w szczególności, gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie 7 dnia od dnia otrzymania wezwania (§ 8 ust. 1 lit „b”, ust. 2 – część B umowy).

Zgodnie z § 5 ust. 10 (część B) umowy, w przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę w terminie wierzytelności z tytułu umowy kredytu po upływie okresu wypowiedzenia umowy, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału jako kapitał przeterminowany. Od zadłużenia przeterminowanego Bank nalicza odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP. Określono również, że kredytobiorca ponosi też inne koszty związane z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy, w tym koszty opłaty za wezwanie do zapłaty (upomnienie) w wysokości 30 zł oraz koszt sporządzenia i wysłania monitu z powodu niespełnienia przez kredytobiorcę zobowiązań wskazanych w umowie, w tym niezrealizowania obowiązku zapewnienia wpływu na rachunku bieżącym w wysokości określonej w postanowieniach umownych w wysokości 200 zł.

W dniu 28 kwietnia 2015r. została zawarta umowa poręczenia nr (...) pomiędzy powodem(...) Spółką Akcyjną w W. a pozwaną W. O. jako poręczycielką. W § 1 ust. 1 umowy, strony postanowiły, że umowa zostaje zawarta w celu

zabezpieczenia spłaty wierzytelności przysługujących Bankowi z tytułu kredytu w kwocie 152 300 zł udzielonego kredytobiorcy K. O. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą(...) w M. na podstawie umowy kredytu nr (...) z dnia 23 kwietnia 2015r. (data zawarcia umowy kredytu – 28 kwietnia 2015r.), wraz z należnymi odsetkami, prowizjami, opłatami i kosztami z nimi związanymi.

Na podstawie § 2 umowy, pozwana W. O. zobowiązała się wobec powoda wykonać wszelkie zobowiązania za kredytobiorcę K. O. wynikające z umowy kredytu nr (...) z dnia 28 kwietnia 2015r. w przypadku, gdy ten nie wykona ciężących na nim zobowiązań w terminie i na warunkach określonych w umowie kredytu oraz poręczyła w całości i bezterminowo za zobowiązania kredytobiorcy wynikające z tejże umowy kredytu.

Uruchomienie kredytu i postawienie do dyspozycji kredytobiorcy K. O. środków pieniężnych nastąpiło w dniu 29 kwietnia 2015r.

/ **dowód:** odpis umowy o kredyt obrotowy-operacyjny ratalny z dnia 23.04.2015r. (k.- 44-47), odpis umowy poręczenia z dnia 23.04.2015r. (k.-48), odpis dyspozycji uruchomienia środków pieniężnych (k.- 64, 65), harmonogram spłat (k.- 66), tabela opłat i prowizji (k.- 90-91), regulamin kredytowania (k.- 92-96), odpis oryginału umowy kredytu (k.- 127) /.

Przez pierwsze dwa lata K. O. realizował terminowo obowiązek spłaty miesięcznych rat wynikający z umowy kredytu obrotowego zawartej w dniu 28 kwietnia 2015r. (kilkakrotnie z niewielkim opóźnieniem), a od lipca 2016r. spłaty następowały z kilkunastodniowym i ponadmiesięcznym opóźnieniem.

Pismem z dnia 27 lipca 2017r. (...)S.A. w W. poinformował K. O. i poręczycielkę W. O. o istniejącym zadłużeniu z tytułu umowy kredytu nr (...) oraz wezwał każdego z nich do niezwłocznego uregulowania całości aktualnego zadłużenia poprzez uiszczenie w terminie 14 dni roboczych kwoty zaległości w wysokości 6 292 zł 81 gr. W piśmie tym Bank poinformował także kredytobiorcę (pозwanego) oraz poręczycielkę kredytobiorcy (pозwaną) o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty zadłużenia. Pisma te zostały doręczone pozwanym w dniu 4 sierpnia 2017r.

W dniu 1 września 2017r. K. O. uiszczył jedynie kwotę 2 000 zł tytułem części zadłużenia z tytułu kredytu nr (...). Po tej dacie nie realizował obowiązku spłaty kredytu.

Z uwagi na brak spłaty należności i dalszego niewywiązywania się z warunków umowy przez K. O., pismem z dnia 21 września 2017r., doręczonym w dniu 27 września 2017r., (...) S.A. w W. wypowiedział umowę kredytu nr (...) z dnia 28 kwietnia 2015r., z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, licząc od dnia następnego po otrzymaniu pisma. Zadłużenie kredytobiorcy K. O. na dzień 21 września 2017r. wyniosło 4 256 zł 75 gr, w tym kapitał wymagalny – 1 877 zł 64 gr, odsetki umowne – 2 108 zł 68 gr, odsetki karne – 10 zł 43 gr i opłaty – 260 zł. Pismo informujące o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...) zostało także skierowane do poręczycielki cywilnej W. O., które to pismo pozwana odebrała w dniu 27 września 2017r.

Na skutek wypowiedzenia, po upływie okresu wypowiedzenia, kredytobiorca oraz poręczycielka zostali zobowiązani do jednorazowej spłaty całej pozostałej do spłaty kwoty kredytu tytułem należności kapitałowej w wysokości 129 199 zł 09 gr wraz z należnymi odsetkami z dniem upływu okresu wypowiedzenia umowy. Następnie powód pismem z dnia 20 grudnia 2017r. wezwał każdego z pozwanych do zapłaty w terminie 7 dni całości wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy nr (...) w kwocie 135 829 zł 29 gr.

W dniu 12 lutego 2019r. (...) S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych Banku, w którym stwierdził, że na dzień sporządzenia dokumentu wysokość zobowiązania pozwanych (kredytobiorcy i poręczycielki) wynosi 150 866 zł 70 gr, na którą to kwotę składają się: kapitał – 129 199 zł 90 gr, odsetki od niespłaconej należności naliczone do dnia 11 lutego 2019r. – 21 376 zł 80 gr oraz koszty – 290 zł

/ **dowód:** historia rachunku kredytowego (k.- 67-70, 80-81), zestawienie należności, spłat i zaległości kapitałowych (k.- 82-89), historia naliczania odsetek (k.- 71-73), ostateczne wezwania do zapłaty z dnia 27.07.2017r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k.- 74-79), wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 21.09.2017r. z potwierdzeniem odbioru (k.- 49-54), przesądowe wezwania do zapłaty z dnia 20.12.2017r. (k.- 55-60), wyciąg z ksiąg banku z dnia 12.02.2019r. i odpis pełnomocnictwa (k.- 61, 62) /.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przeprowadzone dowody zawnioskowane przez stronę powodową. Pozwani nie zawnioskowali żadnych dowodów na potwierdzenie swojego stanowiska. Przedstawionym dokumentom oraz informacjom w nich zawartym Sąd dał wiarę w całości, jako że sporządzone zostały one przez uprawnione podmioty w ramach obowiązków wynikających z charakteru ich działalności, a zgodność ich treści z rzeczywistym stanem faktycznym nie została przez pozwanych skutecznie zakwestionowana w toku procesu.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód (...) S.A. w W. wystąpił przeciwko pozwanemu K. O. jako kredytobiorcy i W. O. jako poręczycielce o zwrot niespłaconej należności wynikającej z umowy kredytu nr (...) i umowy poręczenia nr (...), zawartych przez strony w dniu 28 kwietnia 2015r.

Pozwani kwestionując żądanie pozwu, podnieśli, że powód nie udowodnił istnienia wymagalnej przeciwko nim wierzytelności z tytułu umowy kredytu, zgłosili zarzut nieprawidłowego wyliczenia zadłużenia na dzień wniesienia pozwu, jak również wskazali na niezasadność obciążania ich kosztami dodatkowymi (opłaty, prowizje), co w ich ocenie jest sprzeczne z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim. Niemniej jednak na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawili żadnych dowodów, a w konfrontacji z materiałem dowodowym zaprezentowanym przez powoda podnoszone przez nich zarzuty są całkowicie bezpodstawne. Poza ogólnym negowaniem wyliczenia wysokości zobowiązania przedstawionego przez powoda, pozwani nie zgłosili żadnych konkretnych zarzutów co do prawidłowości wyliczenia zadłużenia przez powoda, które poddawałyby się możliwości weryfikacji. Z kolei całość zebranego materiału dowodowego pozwala uznać za wykazane istnienie zobowiązania z tytułu umowy kredytu obrotowego w wysokości objętej żądaniem pozwu, także mając na uwadze regulację przewidzianą w art. 230 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lipca 2009r., V ACa 245/09, LEX nr 551987).

Na wstępie podkreślić należy, że w niniejszej sprawie nie mogły być brane pod uwagę regulacje prawne zawarte w ustawie z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (test jedn. – Dz.U. z 2019r., poz. 1083) albowiem przepisy tej ustawy nie mają zastosowania do umów o charakterze kredytowym zawartych między przedsiębiorcami. Nie ulega wątpliwości, że umowa kredytu obrotowego nr (...) została zawarta przez pozwanego K. O. jako przedsiębiorcę, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, a nie jako konsumenta; co wynika wprost z samej treści umowy kredytu obrotowego (pkt II i III część A umowy). Zatem przedmiotowa umowa kredytowa nie podlegała reżimowi prawnemu i obowiązkom przewidzianym w ustawie o kredycie konsumenckim, w szczególności przepisom rozdziału III tej ustawy .

Przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe (tekst jedn. – Dz.U. z 2019r., poz. 2357 – p.b.), udzielenie kredytu następuje na podstawie umowy kredytu, która nakłada na bank obowiązek oddania do dyspozycji na czas oznaczony w umowie kwoty środków pieniężnych na ustalony cel, a na kredytobiorcę (kredytobiorców) obowiązek korzystania z tejże kwoty na warunkach określonych w umowie, zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty, zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Z kolei jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, przedmiotowa umowa została zawarta zgodnie z obowiązującymi przepisami, odpowiada wszystkim wymogom zawartym w art. 69 ust. 2 p.b. Pozwany (jako przedsiębiorca) wyraził zgodę na poniesienie dodatkowych kosztów związanych z zawarciem umowy kredytu w postaci odsetek, prowizji z tytułu gwarancji spłaty kredytu i kosztów związanych z dodatkowym produktem – tzw. Pakietem Płynnościowym na rzecz (...) S.A. Pozwany K. O. nie wykazał, aby zaoferował inną formę zabezpieczenia niż zaproponowane przez Bank bądź w trakcie obowiązywania umowy podejmował próby zmiany sposobu zabezpieczenia spłaty kredytu; przystał na warunki Banku ze świadomością konieczności poniesienia dodatkowych kosztów w określonej wysokości w związku

z tego rodzaju zabezpieczeniem. Nie zostało wykazane, aby pozwani działali w warunkach presji, mieli możliwość porównania warunków kredytowych w innych bankach i wyboru dogodnej dla siebie oferty.

Prawo do wynagrodzenia jest szczególnym uprawnieniem podmiotu, który zawodowo zajmuje się udzielaniem pożyczek (kredytów), a zarobkowy charakter tej działalności nie budzi wątpliwości. Pobieranie opłat i prowizji za podejmowane czynności przez ten podmiot nie pozostaje w sprzeczności z dobrymi obyczajami (art. 110 p.b.). W ustalonych okolicznościach sprawa sama opłata prowizyjna stanowi niecałe 0,4% (456 zł 90 gr) kwoty kredytu wypłaconego pozwanemu, więc jej wysokość nie jest wygórowana. Co do zasady dopuszczalne jest także zastrzeżenie w umowie (wzorcu umowy) od kredytobiorcy na rzecz kredytodawcy opłat w związku opóźnieniem kredytobiorcy w spłacie kredytu. Jeżeli uczyniono takie zastrzeżenie, to wysokość takich opłat oraz ich warunki (za jakie czynności windykacyjne pobierane są opłaty) powinny być opisane w umowie (bądź w dokumentach stanowiących integralną jej część). Postanowienia zawarte w umowie z dnia 28 kwietnia 2015r. (pkt 20 i 30 Tabeli opłat w związku z § 6 ust. 1 i § 13 ust. 1 część B umowy), a odnoszące się do tej kwestii są precyzyjne i jednoznaczne; opłata za upomnienie lub wezwanie do zapłaty nie jest wygórowana (30 zł), podobnie jak opłata za monit dot. analizy wpływu środków (200 zł). Brak podstaw do przyjęcia, że postanowienia te nie wiążą jako niedozwolone.

Podsumowując, umowa kredytu obrotowego-operacyjnego nr (...) oraz umowa poręczenia nr (...), zawarte przez pozwanych z powodem w dniu 28 kwietnia 2015r. są ważne i w pełni (co do wszystkich jej postanowień) wiążące obie strony.

Podkreślić również należy, że w kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. Przepis art. 309 k.p.c. może mieć zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych, co w obecnej sytuacji staje się coraz częściej stosowaną praktyką. Dowodzenie za pomocą wydruków wygenerowanych elektronicznie z systemu bankowego jest w pełni dopuszczalne na podstawie przepisu art. 309 k.p.c. i podlega ocenie sądu zgodnie z regułami przewidzianymi w art. 233 k.p.c.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności dokumenty w postaci umowy kredytu obrotowego, umowy poręczenia, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy kredytu, wyciągu z ksiąg bankowych, szczegółowego rozliczenia kredytu dowodzą treści zobowiązania w postaci umowy kredytu i poręczenia z dnia 28 kwietnia 2015r. oraz że dłużnikami z tych umów byli pozwani, dowodzą także wysokości tego zobowiązania oraz jego wymagalności. Bezsprzecznie wynika z nich także, że (...) S.A. (powód) postawił do dyspozycji pozwanego (jako kredytobiorcy) środki pieniężne w kwocie określonej w treści łączącej strony umowy, a własnoręcznie podpisanej przez pozwanego. Ze szczegółowego rozliczenia kredytu wynika, że pozwany otrzymał środki w dniu 29 kwietnia 2015r., a następnie przez okres kilkunastu miesięcy realizował obowiązek zwrotu kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty (czasem z kilkudniowym bądź kilkunastodniowym opóźnieniem), po czym zaprzestał spłaty.

Należy zauważyć, że pozwany poza ogólnikowym twierdzeniem o nieistnieniu wierzytelności powoda w wysokości dochodzonej pozwem oraz o niewykazaniu wysokości naliczanych należności ubocznych, w ogóle nie wypowiedział się co do tego, jakie poszczególne wpłaty, w jakiej wysokości i w jakich datach zostały przez niego uregulowane na rzecz Banku; nie przedstawił żadnych dowodów wpłat i nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych. Kwestionowanie zatem przez pozwanego wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem nie opierało się na żadnych konkretnych przesłankach i wiedzy pozwanego co do rzeczywistej wysokości zadłużenia.

Należy mieć na uwadze, że brak zapłaty, tj. niedokonanie zwrotu pieniędzy, stanowi okoliczność negatywną, to na pozwanym spoczywał zatem ciężar dowodu zwrotu przedmiotowej kredytu. Nie można bowiem obciążać powoda obowiązkiem wykazania braku zapłaty ze strony pozwanego, skoro stanowisko powoda co do nieotrzymania przez niego zapłaty jest równoznaczne ze stwierdzeniem braku wpłat ze strony pozwanego, a zatem braku również jakichkolwiek „potwierdzeń zapłaty”.

Natomiast pozwany, jako kredytobiorca winien wykazać, że spłata nastąpiła, tj. przedłożyć potwierdzenia wpłat, dowody zapłaty, pokwitowania zapłaty, polecenia przelewu, wyciągi z rachunku, czy inne dokumenty świadczące o

tym, że dokonał spłaty kredytu w całości lub w części. Dopiero na tej podstawie, dysponując odpowiednim materiałem w postaci tego rodzaju dokumentów, Sąd mógłby sam lub w razie potrzeby, za pomocą biegłego, przeanalizować kwestię spłaty pobranego przez pozwanego kredytu.

W niniejszej sprawie jednak pozwani, poza własnymi twierdzeniami negującymi twierdzenia powoda, nie podjęli w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej, w szczególności nie przedłożyli jakichkolwiek dokumentów, które by świadczyły lub co najmniej uprawdopodobniały, że uregulowali swoje zobowiązanie, przynajmniej w takiej części, że pozostała suma do zapłaty z tytułu należności głównej i odsetek byłaby mniejsza niż kwota żądana przez powoda.

Nadmienić należy, że dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała nieograniczonym wachlarzem środków dowodowych, w tym chociażby w postaci dokumentu prywatnego w postaci wyciągu z ksiąg bankowych (k.-61), potwierdzającego sporne zadłużenie. W sporach między bankami a kredytobiorcami wysokość zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu w pierwszej kolejności powinna zostać ustalona na podstawie dokumentów prywatnych, pozostających w dyspozycji stron umowy kredytu. Istotne jest, że co do zasady, wszystkie czynności prawne i faktyczne (w tym wpłaty) dokonywane w ramach umowy podlegają dokumentacji, a także znajdują odzwierciedlenie w bankowym systemie informatycznym.

Wymaga podkreślenia, że dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc ocenia sąd według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie, a więc korzysta z domniemania autentyczności oraz z domniemania, iż zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała. Dokument prywatny nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. Nie oznacza to jednak, że nie może stanowić dowodu na to, że podane w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistością. Dokument prywatny jest jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania. Podobnie, jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód w postaci dokumentu prywatnego zasługuje na wiarę czy też nie. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008r., III CSK 302/07, LEX nr 398487; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 roku z uzasadnieniem, IACa 290/13, LEX nr 1451726).

Wyciąg z ksiąg bankowych stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową Banku wynikającą z art. 95 ust. 1 p.b. wyciągu z ksiąg rachunkowych kredytodawcy nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed Bank wynika fakt zawarcia umowy kredytu, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a w przypadku analizowanym w niniejszej sprawie - także wykaz i sposób zarachowania dokonanych przez dłużnika wpłat w ramach realizacji umowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018r., sygn. akt I ACa 278/17, LEX nr 2493663).

Poza wyciągiem z ksiąg bankowych, powód zaoferował również szereg innych środków dowodowych, które należy oceniać kompleksowo. Ocena ta nie może pomijać, że dokumenty te sporządzone zostały przez Bank, a więc podmiot profesjonalnie zajmujący się obrotem finansowym, w ramach przyznanych mu w tym zakresie kompetencji ustawowych, a nadto podlegający w tym zakresie rygorystycznemu nadzorowi państwowemu, co także przemawia za ich wiarygodnością. Z kolei sami pozwani nie zgłosili do treści zaoferowanej przez powoda dokumentacji żadnych konkretnych i umotywowanych zastrzeżeń, co do merytorycznej i formalnej prawidłowości wynikających z niej zapisów. Kwestionując ogólnie przedstawione rozliczenie kredytu nie wskazali, która z pozycji w nim określona jest nierzetelna czy też wadliwa, nie przedłożyli żadnych dowodów, które podważyłyby twierdzenia powoda znajdujące oparcie w załączonych do akt sprawy dokumentach. Nie sposób przyjąć, aby samo ogólne zakwestionowanie twierdzeń i prywatnych dokumentów złożonych na okoliczność wysokości roszczenia skutkowało oddaleniem powództwa, co byłoby w istocie równoznaczne ze zwolnieniem strony z długu przez sąd.

Zgodnie z art. 75c p.b., jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej pożyczkobiorcy.

Pismem z dnia 27 lipca 2017r. (...) S.A. wezwał każdego z pozwanych do uiszczenia zaistniałego na dzień wezwania zadłużenia w kwocie 6 292 zł 81 gr, po uprzednim wcześniejszym wezwaniu do uregulowania zaległości, wyznaczając stosowny termin oraz informując pozwanych o możliwości wystąpienia z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia, a w przypadku nieskorzystania z tego uprawnienia o wypowiedzeniu umowy kredytu obrotowego nr (...) (k.- 76-79). Oznacza to, że powód zrealizował swój obowiązek informacyjny przewidziany w art. 75c p.b.

Z kolei stosownie do treści art. 75 ust. 1 i 2 p.b., w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni (...). Naruszeniem warunków udzielenia kredytu będzie między innymi naruszenie przez kredytobiorcę obowiązku terminowej spłaty należnych rat. Jednocześnie podkreślić należy, że reżim prawny wypowiedzenia, który przewidziano w tym przepisie, ma charakter obiektywny; nie uwzględnia on przesłanki winy, złej woli czy braku należytej staranności ze strony kredytobiorcy. Stosowanie tego przepisu nie zależy od czasu opóźnienia w spłacie kredytu i wysokości zaległej kwoty; ów przepis nie przewiduje żadnego okresu opóźnienia, którego upływ aktualizowałby uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy kredytowej, jak również nie określa minimalnej zaległości. Dodać należy, że ów przepis dotyczy zarówno konsumentów, jak i kredytobiorców niebędących konsumentami.

Fakt nieterminowych spłat rat kredytu nie był przez stronę pozwaną kwestionowany. Z treści umowy kredytu i harmonogramu wynika, że termin spłat przypadał na 24 dzień każdego miesiąca. Ten warunek umowy nie został przez kredytobiorcę K. O. (pozwanego) zachowany. Zatem, skoro pozwany jako kredytobiorca nie wywiązywał się należycie z warunków realizacji zawartej w dniu 28 kwietnia 2015r. umowy kredytu, to uznać należy, że oświadczenie powoda o wypowiedzeniu tejże umowy było prawidłowe i nie może być postrzegane w kategorii nadużycia prawa przez Bank. Uprawnienie do złożenia tego rodzaju oświadczenia woli wynikało z treści umowy zawartej pomiędzy stronami (§ 8 ust. 1 część B).

Kredyt został udzielony na dziesięć lat, pozwany po kilkunastu miesiącach obowiązywania umowy zaprzestał spłaty zobowiązania. Nie ulega zatem wątpliwości, że takie zachowanie pozwanego naruszało realizację zawartej umowy, nie charakteryzowało się lojalnością wobec drugiej strony umowy i uprawniało do skorzystania przez kredytodawcę z przysługującego mu uprawnienia kształtującego określony stosunek prawny. Zaznaczyć również należy, iż pozwany nie powoływał się na szczególne okoliczności uniemożliwiające mu należyte wykonanie zobowiązania. Pozwany nie wykazał nawet (stosownie do reguły przewidzianej w art. 6 k.c.), że po zaprzestaniu spłaty kredytu występował do powoda ze stosownym wnioskiem w przedmiocie restrukturyzacji zadłużenia, że podejmował konkretne działania zmierzające w stronę uregulowania powstałej – a niekorzystnej dla niego - sytuacji prawnej (modyfikacja umowy, tymczasowe zawieszenie spłaty).

Natomiast w myśl art. 876 § 1 k.c., przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. O zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika (art. 879 § 1 k.c.). Zatem, jeśli z umowy nie wynika nic innego, to odpowiedzialność poręczyciela obejmuje obok zabezpieczonego świadczenia głównego świadczenia uboczne, a także roszczenia z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Zgodnie zaś z art. 881 k.c., w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny. Strony w umowie poręczenia nie zawarły zaś postanowień wyłączających solidarną odpowiedzialność poręczycielki W. O. i dłużnika głównego K. O..

Zatem całokształt zebranego materiału dowodowego pozwala uznać za wykazane istnienie zobowiązania z tytułu umowy o kredyt w wysokości objętej żądaniem pozwu. Wysokość dochodzonego roszczenia nie była sporna pomiędzy stronami. Sposób wyliczenia odsetek umownych nie budzi wątpliwości w świetle postanowień umowy. Pozwani nie zgłaszali konkretnych zarzutów co do wyliczenia przedstawionego przez powoda.

Stosownie zaś do art. 354 § 1 k.c., dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanych K. O. i W. O. solidarnie na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 150 866 zł 70 gr wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym od kwoty kapitału 129 199 zł 90 gr od dnia 12 lutego 2019r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem że nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Orzeciono na podstawie art. 353 § 1 k.c., art. 354 § 1 k.c. w związku z art. 69 p.b. i art. 876 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 zd.2 k.c.

O kosztach procesu orzeciono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.